

færdighed og de Systemer, vi have fulgt, og tillod mig at udtale, at det var ønskeligt, om man — Rigsdagen med Regjeringen — kunde styrkes i den Regel, at det var Staten, som anlagde og drev Banerne — man behøver ikke at sige, at denne Regel ligesom alle andre Regler ikke skulde være uden Undtagelse — og hvis man fandt det rigtigt, at der skulde hvedes Tilskud til Baneanlægene, at da dette Tilskud blev forlangt for dem alle. Definitionen af det, man finder er Statsbane, og det, man finder er Lokalbane, er ofte meget tvivlsom; Grøndsen er vanskelig at drage. Den Bane, hvori alle de stærkeste Kræfter i Lovgivningsmagtens Faktorer have mest Interesse, den faar man lettere defineret som Statsbane. Den derimod, som andre ligesaa berettigede men ikke saa indflydelsesrige Interesser holde frem, bliver let i Disfunktion en Lokalbane eller en Bane af mere Lokal Natur. Saaledes har jeg læst Jernbanehistorien igjennem Lovgivningsmagtens Forhandlinger, siden vi begyndte at have Rigsdag, og derfor tror jeg nok, at det var rart at komme til den Forstaaelse, at som Regel — ingen Regel uden Undtagelse — anlagde Staten Banerne og drev dem, og hvis der skulde hvedes Tilskud, da forlangte man dette Tilskud i det Mindste ligesaa godt fra de Sogne og Egne i Amtet og Kredse, som maaske i en Mennektalder havde haft Nytte af Banerne uden at betale Noget til dem, som man forlangte det af de Sogne, som kun meget indirekte have haft Nytte deraf. Med andre Ord, man paalagde disse Tilskud efter en bred Basis og undtog som sagt mindst dem, der alt havde haft Nytte af dette Samfundsgode. Jeg tror, der var Somme, der billigede det, og der var da ogsaa Adskillige, som udtalte, at de billigede denne Opfattelse og ønskede, at vi ved vore Jernbaneforhandlinger kunde lægge hinanden disse Betragtninger paa Sinde. Jeg har derfor tilladt mig, da der ikke blev nedsat Udvalg i denne Sag, at udtrykke disse Tanker i Form af Ændringsforslag vedrørende visse Dele af Landet og navnlig ogsaa den Del, som det paagjældende Lovforslag behandler. Jeg vilde naturligvis hellere have set, at et Udvalg var kommet til at behandle det Spørgsmaal, og at det kunde have enedes om at fremsætte lignende Betragtninger og forsaavidt Spørgsmaalet dertil var modent, stillet dem op jævnsides med Lovforslaget som Ændringer. Da det nu som sagt ikke er stet, saa troede jeg efter dette, at jeg kunde og burde paavise ved Forslag, hvorledes jeg har tænkt disse Tanker udførte i forskjellige af disse Spørgs-

maal. — Forøvrigt undrer den Behandlingsmaade mig, som Thinget har bestemt for denne Sag, thi Sagen har slet ikke før været forhandlet her i Thinget. Den har været forelagt i fire foregaaende Sessjoner. I 1881—82 nedsatte man et Udvalg, og dette Udvalg naaede i Slutningen af Samlingen til at skrive til Indenrigsministeren, det er det Hele, og denne berømte Skrivelse af 18de April 1882 — den er brændt, man kan ikke finde den. Og nu veed man endda nok, at man ikke saa særdeles kan paaberaabe sig en saadan Skrivelse fra et Udvalg, for der er vi godmodige mod hinanden. Sidder der et eller to Medlemmer deri, som sætter overordentlig Pris paa at faae nogle Oplysninger om en Sag, som de dog ikke faar igjennem, saa lader man dem skrive; det er jo altid godt at faae saadant Noget oplyst. Der sad i dette Udvalg et Par Medlemmer, fra Slagelse By og fra Dalmoje eller Høve, og det er meget naturligt, at de kunde ønske visse Oplysninger med Hensyn til, hvad denne Egn helst ønskede, men det er Alt, hvad Folkethinget har befattet sig med den Sag. De 3 følgende Sessjoner var der Intet at gjøre ved dette Lovforslag. Først da det høie Landsting fik lagt Haanden paa det og forøget det med en Million Kroner uden Tilskud fra Egnen, var Folkethinget modent til at tage det helt og holdent uden Udvalg. I Genhold til mit Studium af Aktstykkerne fra Administrationen vil jeg lykønske Ministeriet til, at dets Sagkyndige endelig har faaet studeret Generalstabskortene omkring Slagelse lidt finere og rigtigere, end det lykkedes dem i de tre foregaaende Aar før denne Samling. For den Tid havde man den Forestilling, at Slagelsebanens Fjlytning med tilhørende Foranstaltninger vilde koste omtrent 2 Millioner, det vil sige foruden det, man ellers havde tænkt at skulle gjøre, godt 1,100,000 Kr. mere, end man ellers havde projekteret til Banen, og man beviste, og det antager jeg vel ogsaa var rigtigt, at for Statsbanernes Drift, og ligesaa for Slagelse By, havde det ingen Interesse at faae denne besyftelige Fjlytning, naar man fik en Filial-Station ved selve Slagelse By. Da de nu efter 3 Aars Forløb omhyggelig fik studeret Generalstabens Kort, saa fandt de en Gjemmemgang, hvor de kunde bevare Banelinien med Stigningen 1: 250 og dog gaa ned til en Beføstning af kun 500,000 Kr. af den før nævnte Sum, altsaa kunde spare en 5—600,000 af det tidligere Projekterede. Men Spørgsmaalet er ikke, synes jeg, dermed afgjort, skøndt det nu skulde være afgjort og en Forbrydelse at tale derom. Jeg kan nemlig